

La Lliga celebra l'àpat de la victòria. Els radicals homenatgen els candidats que lluitaren en les passades eleccions...

"Los duelos, con pan, son menos."

L'ex-comte de Güell ingressa a l'Extrema Esquerra Federal

Hem estat afavorits amb unes declaracions transcendentals de l'Il·lustre polític. Introduïts amb molta cerimònia al seu despatx d'home públic, ens rep amb un cert esverament i ens llança un categoric "vostè dirà".

—Em sembla recordar "der krit" i tractant-se d'un diari "serio i solvent", estic a la seva disposició.

—Veig el panorama bastant difús, complicat. La "concordia ciutadana" ha esdevingut un "caos" en benefici de les tendències ultraesquerranes, innegablement més preparades... Miri, von Xheringa: els nostres problemes tenen punts de contacte amb els problemes de la "Mittel Europa". Una fariseisme arcàic i demagògic informa la mentalitat regressiva de les nostres burgesies que viuen enterament consagrades al cultiu del mite cambonià i això, fatalment ha desnaturalitzat la significació universal dels nostres moments històrics com a poble que s'incorpora en els grans aglutinants de la vida moderna i fereix hastiosament la refinada sensibilitat del nostre civisme autòcton, i...

—Es que volia resumir-li la meua visió d'una manera subjectiva, posat que sóc un dels pocs emancipats de prejudicis, un dels pocs que saben mirar amb altruisme l'angúnia creixent de les multituds desheretades i jo, home habituat als cenacles poderosos, sento clarament la remor quotidiana i "anestral" dels fets epissòdics que coneixen a la desesperació d'homes i pobles, races i nacions, "esculpint" les alegories d'uns temps millors i forjant la simetria d'uns ideals nous.

—Això justament és ço que passa entre nosaltres. Vostès, allà, tenen casos molt semblants amb el "Corredor de Dantzig, l'ola invasora del pan-eslavisme soviètic les minories poloneses acabillades per Bela-Kun, la Constitució draconiana del Tírol sud-americà. Ho recordo perfectament. I ara, per acabar-ho d'arreglar, la qüestió del "Gran Chaco" senegalès... Oh! Segueixo amb molta curiositat les seves coses i en trec moltes conseqüències "copulatives". Sap per què? Doncs perquè ara estudio amb fruïció tots els grans problemes de govern i tracto de donar "encara més coherència" a les meves activitats d'estadista.

—Positiu, és cert. No l'han enganyat. Algú, ben qualificat, m'ha donat ànims i em volem fer sortir del obscurantisme, de la medocritat "secundària". A la "Lliga" no hi seria mai res. M'he cansat de predicar-los el meu "ideari" i no en fan cas. Demés, sembla que jo hagi d'ésser el "mecenat" electoral vitalici. Tinc altres aspiracions i vostè se'n farà càrrec. Fa dos anys que em consagro a l'estudi. Les qüestions forestals, els problemes frenopàtics, els estudis aranzelaris, la mortalitat infantil... Llegeixo Kant, Zamacois, Vargas Vila. Què vol més?

—Ja ho crec que em situo degudament. L'altre dilluns vaig escriure a Cambó atribuint-li amb contundència les causes del meu fracàs electoral. Jo no mereixo això. Jo necessito horitzons més dilatats. Tinc dret a "imprimir" les meves directrius a una col·lectivitat jove i vigorosa. L'endemà, un "procer" progressiu, un ex-títol de Castella, entrava furtivament al Partit d'Extrema Esquerra Federal on

penso "vaciar" tot el contingut generós dels meus idealismes... Via libre...

Nota de la redacció. — Estem segurs que això no farà riure més que als amics del pintoresc ex-comte de Güell. Però com sigui que els amics dels pintorescs ex-comtes de Güell ens fan llàstima, publiquem aquesta intervenció perquè s'alegrin un xic, que bé prou s'ho mereixen.

Senyors, no feu campanes!...

Ja n'hi ha prou!
Fora campanes!
Es un abús intolerable el d'aquests sagristans que, a les cinc del matí, comencen a fer de "sereno" i desperten, amb el seu tocar campanes escandalós, a desvetllar el veïnat, la majoria del qual té necessitat d'aprofitar les hores dedicades al descans. És un abús, aquest de les campanes, que la República, que és de treballadors segons la seva Constitució, no pot permetre que segueixi. Si els desvagats de la clerecía es creuen amb el dret — que ningú no els dona — de molestar els ciutadans que per desgràcia seva viuen prop de les "fàbriques de parenostres", tocant campanes amb energia digna d'ésser emprada amb altres afers més profitosos per a la societat, les autoritats no deuen permetre-ho. No deuen permetre-ho, perquè durant la nit no es permeten els sorolls, i les cinc del matí, encara que els senyors capellans creguin una altra cosa, és nit per als treballadors. Aquest impunitisme es deu acabar. I esperem que les autoritats ho acabaran.

Heus ací la façana del "Club Republicano", d'aquest "club republicano" on hi són més ben rebuts els Sedó i Mas Bagà de 1932 que els radicals de 1909; aquest "Club Republicano" tan visitat els passats dies d'eleccions pels quaranta diputats radicals que havien vingut de Madrid a fer propaganda i s'estatjaven al Ritz.

Quina poca gràcia devia fer-los als quaranta propagandistes aquest anunci de "Que pague el diablo", davant mateix del "Club Republicano".

PREPARANT L'OFENSIVA

El Grup del "16" rumia com s'ho faran per a fer obstrucció al Parlament de Catalunya

Via Laietana, 30, setè pis (el primer baixant del cel). Si entreu pel terrat, abans de la casa hi ha un jardí. Si pugeu per un dels trenta ascensors de la casa, el jardí no el veureu... En aquest jardí invisible com no sigui des d'un aeroplà o des de la cúpula de la Seu veïna, el senyor Francesc d'Asís Cambó i Batlle, advocat, polític, publicista i propietari, etc., etc., hi pren el sol. Són les onze del matí.

El senyor F. de A. C. i B., acompanyat en una cadira-silló de vimets repassa la premsa del matí, pensa i s'acaricia la barba.

—Entra — millor dit, surt — una minyona.

—Don Paco, los señores aguardan...

Una sala. Setze senyors esperen. Anotem-los, mentre arriba el senyor F. de A. C. i B.: Abadal, Carneras i Artau, Casabó, Duran i Ventosa, Martínez Domingo, Miracle, Romeva, Rovira, Sacanell, Sol, Tallada, Trias de Bes, Ventosa i Calvell, Valles i Pujals, Vidal i Guardiola i Valls i Taberner.

Ja és ací el senyor F. de A. C. i B. Tots els presents fan una reverència i després, a una senya del líder, s'asseuen.

—Senyors — diu don F. de A. C. i B. — Els he reunit per tal de fer-los quatre preguntes: Quina tàctica pensen emprar al Parlament català? Quines idees tenen per a apoderar-se del Govern de la Generalitat? Com pensen organitzar el predomini de la Lliga? Quines idees se'ls han ocorregut després del nostre tan brillantíssim com insospitat triomf?

Tothom calla, i don F. de A. C. i B. estossega.

A la fi, el senyor Vidal i Guardiola exclama:

—Jo vull fer de "jabali"! Astorament en els reunits.

—Sí, senyors — segueix V. i G. — Aquests de l'Esquerra no hi entenen en matèria d'alta finança, i jo en sóc un mestre en gal saber. Doncs amb les finances ens veurem les cares!

—Bé, senyor Guardiola — fa

l'Abadal—. Vostè farà el que li manin i no s'engresqui tan aviat. Eixebraments, no! Que no recorda que som setze contra 61 esquerrans, 5 socialistes i un d'Acció Republicana? Compti, vostè que se les dona de financer: 67 contra 16!

—A mi no m'esperdeix ningú!

—Vidalet, recorda't que en Sagarra també presumia i en Villalta li clavà un parell de nates — fa don F. de A. C. i B., sentenciosament.

—Doncs no veig una altra manera d'imposar-nos que aquesta: fent de jabali. Per vots, sempre ens clavaran pallassa! — reprèn V. i G. — I jo vull ésser el Pérez Madrigal del Parlament Català!

—Jo, senyors — diu Pau Romeva, timidament —, des de la meua secció diària del meu diari "El Matí", començaré la campanya contra l'Esquerra dient que els únics homes capacitats per a les funcions de govern som els de la Lliga. Comptem, per a fer aquesta campanya, amb l'aquiescència del senyor Cura, administrador del diari. Té un xic de mal geni, però en el fons és un infeliç que es deixarà convèncer, sobretot si puc dir-li que li donarem un càrrec a la Generalitat. El seu egoisme serà un bon aliat nostre... De "jabali" no penso fer-ne perquè a mi m'agrada molt la tranquil·litat, saben?

—Així vostè no servirà per res més? — pregunta don F. de A. C. i B.

—Don Francisquet, pel que vostè mani, i no s'enfadi. Encara que no hi entengui, discutiré tot el que calgui. Després, "La Veu", "El Matí", el "DIC", i fins "El Be Negre", ja dissimularan. Amb això de convertir les derrotes en victòries, els nostres diaris són uns trumfos...

—Bé, senyors — fa Duran i Ventosa —, Jo crec que discutir un programa, una línia, es perdre el temps. La nostra missió deu limitar-se a defensar els interessos del catolicisme i del capitalisme i, en darrer cas, presentar esmenes i provocar votacions nominals. Al Parlament

de Madrid en Royo Villanova, tot sol, podia contra tots i s'apuntava èxits sorollosos... Compteu que nosaltres som setze, els setze que constituïren la "crema" del Parlament català!

—L'Esquerra té majoria, i ella té l'obligació de legislar. Nosaltres, explicant el vot i afegint tot això que ha dit en Lluïset ja en tenim prou per a quedar bé — intercedeix Ventosa i Calvell.

—Davant d'aquesta unanimitat — diu don F. de A. C. i B. — crec que podem donar per acabat aquest canvi d'impressions. Ens tornarem a reunir la setmana vinent. Bon dia tinguin!

I es retirà.

Els "16" quedaren sols.

I Vidal i Guardiola, fora l'amo, començà a parlar per les butxaques de les seves aficions de "jabali". I encara féu una proposició:

—Senyors, tenim necessitat d'un himne! Així, quan els de l'Esquerra ens atropellin, farem obstrucció cantant.

—Sí, sí! — feren tots a cor.

—Vejam si surt.

Deu, quinze, vint minuts. Un dia, un altre dia, i encara un altre. Una nova reunió, aquesta vegada al Passeig de Gràcia, i l'himne s'assaja. Canten tots:

"Els setze, els setze, els setze som aci; els pobres de l'Esquerra, s'acaben de mori!"

L'entusiasme fou general. Hi havien representants de "La Veu", el "DIC" i "El Matí", els quals prometeren fer-ne un elogi. Sobretot, la música, per la seva originalitat, fou celebradíssima...

Ja ho sabeu, doncs, amics lectors. No us perdeu l'ocasió. Al Parlament català els de la Lliga cantaran, faran "jarana". I en V. i G. farà el "jabali". Serà divertidíssim!

El reporter fantasma

L'alegria que passa...

CIUTADANS
Si voleu vestits amb pocs diners i ben elegants aneu a can **BASTIDA**
Passell de Gràcia, 19
Telèfon 15247

Gran basar de Sastreteria i Camiseria sistema nordamericana, on trobareu amb preus de LIQUIDACIO

100.000 Trajos i Abrics tipus reclam	des de 20 Ptes.
100.000 Trajos i Abrics confeccionats classe superior	des de 40 "
Trajos i Abrics a mida classe superior	des de 50 "
100.000 pantalons econòmics	a 5'95 "
100.000 pantalons fantasia	des de 8 "

EL CINEMA

Rodant el film

El film que dies enrera passaven al Tivoli, i que ha estat motiu de tan oposats comentaris ha fet escriure, "Scarface", una mena de mirall dels "gangsterisme americana", ha obtingut als Estats Units el primer premi de la producció americana.
Vertaderament, els americans són uns... civilitzats.

Amb l'èxit que — diuen — el "yo-yo" està assolint arreu del món, és estrany com encara no ha aparegut a cap pel·licula.
I això és un retràs. A tots els teatres, el "yo-yo" hi té un lloc reservat. Esperem alguna producció que ens demostrï com el juguen el "yo-yo" fora d'aquí.

Sense que se'n tingui una confirmació, hom diu que Erich Power, el gran "producer" de la U. F. A. va a ocupar-se de la producció europea de la Fox.
Aleshores, André Daveu, podria ocupar-se de la producció francesa de la Fox, exclusivament.

Hem llegit: "Fanny", film de Marcel Pagnol. I ara els direm la intervenció que l'afortunat Pagnol hi ha tingut en aquesta producció. "Fanny" és una comèdia de Marcel Pagnol.

"Fanny" és una adaptació d'aquesta comèdia.
"Fanny" és una producció de la "Société de Films Marcel Pagnol". "Fanny" ha estat "supervisada" per Pagnol.
"Fanny", en carn i ossos, és una "amistat" de Marcel Pagnol.
O sia que no em negareu que en aquestes condicions, "Fanny" no pot ésser d'altre que de Marcel Pagnol.
Ah!, el director no ha estat Marcel Pagnol.

Fritz Lang, el genial director alemany, està realitzant una pel·licula anomenada "El testament del doctor Mabuse".
Les primeres notícies que hom té d'aquest film és que és:

- anglosaxant
- diabòlic
- alucinant
- fantàstic
- sensacional
- "dimoniàc" (?)
- prodigiós
- espantós...
- I res més? "No me abuse, hombre"!

Paradoxes.
El darrer film d'Harold Lloyd es titula "Morie Trazy", al seu país. A França, l'han batejat, i li diuen: "Silenci, que roden".
I doncs, bé. Vefeu, és sonor.

Ja és estrany. No s'anuncia cap pel·licula on el personatge principal es dediqui a xuclar sang.
Ara que ja ho teniem tant per la mà, això dels homes-vampirs!

John Gilbert és a París amb la seva quarta muller. Males llengües — viboras, de qué entraña os hizo Dios? — asseguren que aquest viatge no té altre objecte que veure si sorgeix algun motiu de discrepància amb la dona, que pugui donar lloc al divorci...

Per cert que, un dia, un íntim amic li deia a John Gilbert:
—No ets pas afortunat en el matrimoni...
—No ho creguis pas.
—I doncs, aquests divorcis...
—Cada dia rebo lletres de dones que es volen casar amb mi.
—No és prou això, tanmateix.
—Bé, sí; però m'amenacen amb matar-me. Divorciant-me tot sovint, vindrà un dia que totes s'hauran casat amb mi. Perquè, t'ho he de dir: quan ja s'han casat, aviat es cansen...

I ara! Qui ho ha dit això? No és possible! És una difamació! És un insult! Malgrat tot! El Vaticà no fa negocis!
Ja els ho explicarem. Un dia varen dir — algú que segurament estava de bon humor — que el Vaticà volia fer pel·licules. I ara l'ortodoxa que no sup...

La producció francesa

Les pel·licules que actualment s'estan filmant a França, són:

- "Gannefontain".
- "El cap d'un home".
- "La dama de Maxim's".
- "Extasi".
- "14 de juliol".
- "La mil i segona nit".
- "El rei bis".
- "Colette i el seu marit".
- "Dues òrfenes".

I per ara prou. Algunes d'aquestes obres ara deuen estar ja acabades, i és probable que dintre de poc temps les veiem a la nostra ciutat.

Tres taxis històrics per al film "Cavalcada"

A Londres encara serven alguns dels primers taxis automòbils de que gaudiren els seus habitants per

allà l'any 1906. Tres d'aquests taxis han estat tramesos, a Hollywood on prendran part a un film de gran magnificència intitulat "Cavalcada", que edita la Fox i que és una adaptació de la famosa obra de Noel Coward.

Aquests tres taxis tenen una història, com pocs d'ells tindran. L'un és un veterà del Downing Street i s'assegura que és el que amb preferència utilitzava Lloyd George, durant la guerra, mentre fou ministre. Un altre és el que tenia el saroy — important club londinenc — per a ús dels seus socis i el tercer el tenia el Picadilly Circus, també per als seus associats.

No cal dir que aquests taxis eren només per a gent de qualitat. En el que es refereix al primer, és històric i no en trobaríem pas gaires més com ell. Dur ministres, un taxi...

Avui els ministres tenen cotxe oficial. Si fins i tot els regidors... ens els carreguen en compte!

Bombes de mà

Cambó se n'ha tornat a París. Però aquesta vegada no ho ha fet fugint del poble. Ho ha fet amb la indiferència de tothom. Que ben mirat és una mateixa cosa.

Cambó, en tornar ara a París, ens ha recordat l'anar i venir d'aquells autors que venen expressament de Madrid per assistir a l'estrena d'una comèdia.
La comèdia escrita per Cambó — en col·laboració de Ventosa — i tan hàbilment preparada per la Llita, no ha tingut acceptació. La clac burgesa prou aplaudeix. Però el públic conscient, que paga la seva butaca i coneix de sobres a certa mena d'autors i d'actors, els ha fet objecte d'una "bufada".
Tants diners com ha després l'empra!

En canvi, la Lliqueta, ha estrenat una comèdieta. Allò que els castellans en diuen un "entremés".
Allò que nosaltres ho posem d'unes quantes sardines de llana i d'uns tallets de botifarra catalana.

"D. I. C." ja una cara tota estranya. Sembla com si estigués malalt. Pels empatsos van molt bé les purgues.
Sobretot quan es purguen els pecats.

Rumors. Precaucions. Suposades actituds dels extremistes. ¿Què passa?
No res de nou.
Ganes de sabotejar la República. De fer-nos viure amb l'ai al cor.

En Domingo ha fet declaracions. També en Cambó.
I Lerroix, per no ésser menys. ¿Quan espera fer-les l'Hurtado? ¿Que potser ha emmudit de l'en-surt?

No n'hi ha per tant, home! Mentre hi ha vida hi ha esperança.
I l'esperança és mare de moltes il·lusions.
"Mirador" ja broma.
"El Be Negre" també.
Però és una brometa trista, prima, indulgent. Una brometa perquè no consti. Una brometa per a distreure als lectors i electors convalescents.

En aquelles cases que venen discos de segona mà, ja dies que no s'entenen de feina. I no de vendre, precisament.
Són persones que es poleixen el disc d'"El Be Negre".
I diu que ho paguen tan malament!

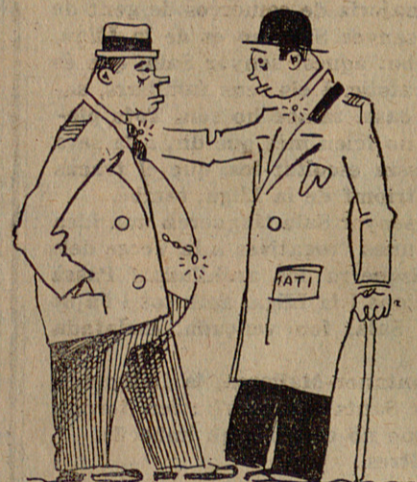
El senyor Noguer i Comet també ha dimitit.
Ara és l'horra don Marcelino.

HOTEL SEGRU
CLARIS, 8 :: TELEFON 21525

COMPRA MOBLES, OBRES D'ART I TOTA CLASSE D'OBJECTES

SUBHASTA tots els dies a les 6 de la tarda

RECLAM GRATUIT

—Ja coneixes la "Vida privada d'en Sagarra?"
—I ara, noi! Per qui m'has pres.

Que n'és de desagraït el poble! Així paga les bones estones que els reis de la "gràcia" li han proporcionat.
Tanmateix és una desgràcia!...

Una filla pregunta:
—Escolta, mamá. Què ha passat amb el capellà de l'hospici d'Orihueta?
—Res, filla meua! Que hi ha molta immoralitat entre aquestes noies de la classe baixa!

"El Be Negre" ha canviat de color.
Ha oxigenat les seves pàgines.
Hom diu que ho fa perquè no se li vegi el llautó.

POLVORA

PERE BADOSA ORTOPEDIC
Consulta d'11 a 1 i de 6 a 8 (excepte dies festius)
Carrer de Santa Anna, 23 - Tel. 14501 - BARCELONA

Xòfers!

compreu els neumàtics a SERVICE STATION

Aragó, 270-271 i Passeig de Gràcia, 45

Telfs. 11550 - 11559 BARCELONA

Artistes que visitaran Espanya

Greta Garbo.
Harold Lloyd.
Marlene Dietrich.
Genevieve Tobin.
Howard Huges.
Maurice Chevalier.
John Gilbert.
Liane Haid.
Ramon Novarro.
John Boles.
Stan Laurel.
Oliver Hardy.

I altres. Ja els ho anirem dient en números successius. Fins i tot els esperits de Rodolf Valentino, i altres, tenen anunciada la seva visita. I és que, ara, pel que sembla, a tots els artistes cinematogràfics els ha donat la fallera de venir a conèixer el nostre país. Així, almenys, ho llegirem tot sovint.

Un consell, però. No us en pre-ocupeu.

